

TEN, CO
KRÁČÍ
SE
SMRTÍ

Barb
Pydell

Ten, co kráčí se Smrtí III

Copyright 2025, Barb Rýdł

TEN, CO

SMRTÍ

Barb
Rydell

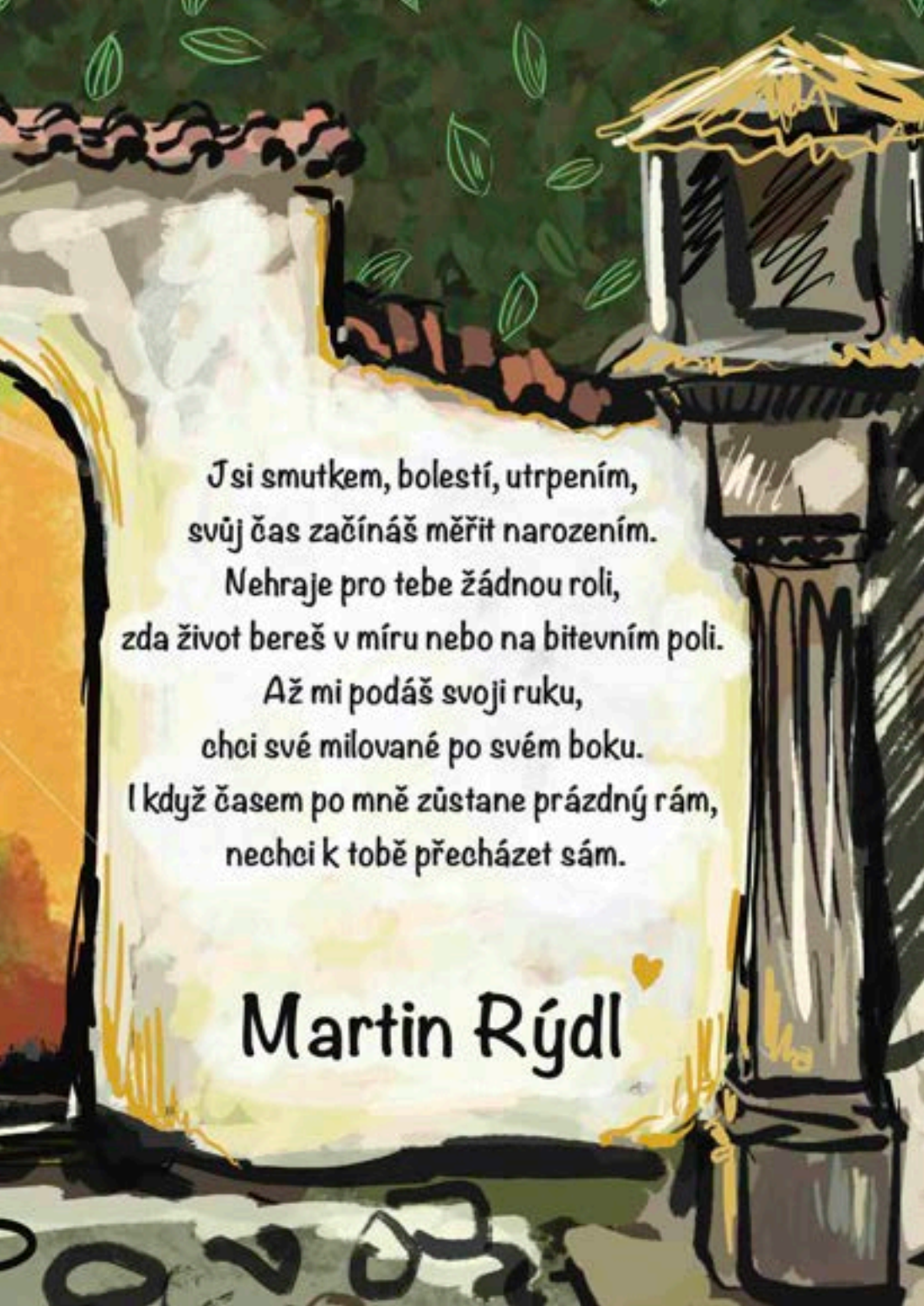

Věnováno pro ty, co kráčí
světem a hledají svůj
barevný ráj.

Jsi smutkem, bolestí, utrpením,
svůj čas začínáš měřit narozením.

Nehraje pro tebe žádnou roli,
zda život bereš v míru nebo na bitevním poli.

Až mi podáš svoji ruku,
chci své milované po svém boku.

I když časem po mně zůstane prázdný rám,
nechci k tobě přecházet sám.

Martin Rýdl

EX LIBRIS

Nestranní soudci

Ticho. Nejlepší popis toho, co se dělo. Jeho vlastní dech mu přišel hlučnější než vichřice. Tlukot srdce se proměnil ve zvon kostela. Ten výrazný kovový zvuk, co se nese ranným klidem. Tak mu každý úder v hrudníku připadal. *Hrozné...*

Proč jsem to udělal? peskoval se Sam. *Měl jsem?* Každá vteřina se zdála jako hodina. Její pohled, vyděšený, zkoumavý. *Proč nic neřeká?* Jindy mluvila až moc, teď jako když samotné Smrti došla všechna slova. Odletěla z jejích rtů, které jen před okamžikem políbil.

Přemýšlela. Byla to až taková pohroma? *Co jsem si myslel? Co jsem tím dokázal?*

Po té chvíliče, která se zdála jako tisíciletí, konečně promluvila.

„Odpust, já...“ Nervozita z ní sálala víc než rozpálená kamna v tuhé zimě. Věděl to, cítil to s naprostou jistotou.

On prostě díky tomu zpropadenému mostu zná její pocity. Byl to vždy jen dotek, lehčí než zašimrání pírká. Až teď si mohl opravdu odpovědět, že ví, jak se sama Smrt cítí. Nebyl z toho nadšený. Její rozpačitost mu sebrala tu poslední špetku odvahy, co mu zbyla. Nejraději by utekl, propadl se.

Dýchej, pobízela se. Jen tenhle prostý tělesný projev byl bolestivý. Jako další příval hlučné vichřice, ale kyslík prostě potřeboval. Co teď? Jediná otázka bez odpovědi.

„Ne, nic neříkej, musíme dořešit tuhle spoušť,“ začal zeširoka. Jen chabý pokus o zamaskování vlastní hrůzy. Zklamání nad tím, že ona nikdy nebude opětovat jeho city. Proč by také měla? Vždyť je to sama Smrt. On je jen člověk. Pouhý smrtelník. Bylo hloupé v něco doufat.

Okolo nich byla opravdu hotová kalamita, nic jiného. Pláž, nebo to, co z ní zůstalo, právě působila jako bitevní pole. Oceán se neochotně vracel zpět. Sem tam ještě vylítna zuřivá vlna a spláchla část pohromy. Kruhy byly pryč a ti, co spali, se začali postupně probouzet.

Zvířecí smrti sice před tím zmizely, teď se ale objevilo zpět těch dvanáct, kterým bylo ukřivděno. *Dvanáct? Mělo by jich být jen jedenáct.*

Smrt Drak se však také přidala do zástupu. Všechny čekaly a nehnutě sledovaly svou paní. Tohle ke vši smůle nebyli jediní diváci, což bylo ještě hroznější uvědomění.

Vážně bravo, moc se mi to povedlo, jsem za pitomce, a ještě před bytostmi, co prožily tisíciletí, žily historii. Jsem jen člověk a vypadám před všemi jak idiot. Pořád navíc cítil její rty na svých.

Ten polibek, co se neměl stát.

Agni podala pomocnou ruku Vodě. Ta se zmateně rozhlédla. Muselo to být divné, probudit se uprostřed takové spouště. Uvědomovala si vůbec, že byla uspaná?

Zdálo se o tolik snadnější přemýšlet o tomhle. Odvádělo to pozornost od jeho vlastního zoufání. Zbyla jen titěrná naděje, že se to prostě přejde a mezi nimi dvěma bude vše, jak to bylo. Šlo to ale? Už teď tušil, že ne. Doráželo to na něj jako otravný hmyz.

Každý záchvěv teď už pouhé vzpomínky byl horší než ten předchozí. Připomínalo to oceán okolo nich. Nad tím jeho, v jeho hlavě, však právě teď zuřila bouře, každá vlna pak byla intenzivnější a děsivější než ta předchozí.

Osud stála nad Kawuem a vypadala zlověstně.

Smrt máchlá rukou a vytvořil se portál. Konečně přestala věnovat pozornost jemu, Samovi, a začala řešit tuhle pohromu okolo nich.

Z černomodrého víru vzduchu vypadl Lucian a následoval ho Gabriel.

„Ne.“ Smrt rychle chytla ruku Osudu. „Ještě ho potřebujeme, tohle není konec.“

Tahle žena z kovu a šedi se na ni jen temně zamračila. „Já vím, že není, chtěla jsem to z něj dostat, než ho budeme muset předat. Tohle je něco, co nebudeme řešit my.“

Její modré vlasy se zavlnily v nesouhlasném gestu. „Kolik máme času?“

Osud se chmurně rozhlédla. „Málo. Přijdou brzo, sama víš, že oni se neptají a nečekají.“

„Tak to sebou musíme hodit.“ Roztáhla u toho rám, přepsala pár znaků a podívala se na Osud. „Sejdeme se u mě, já to tady sklídím. Lu, Gabi.“ Bez zaváhání došla k dětem.

Sam vše okolo sledoval jen s námahou. Cítil se prázdně, vyčerpaně. Osud se však k odcházení ještě neměla. Zdála se plná zájmu, jak to tu Smrt plánuje vyřešit.

Ta mávla rukou nad první dvojicí spících ratolestí. Vytvořila se modrá bublina.

„Povolení shora odnést je,“ vysvětlila. Vytvořila u toho další portál. Gabriel vzal do náruče spící děvče a Lucian chlapce. Život něco pronesla a okolo všech dětí zazářilo.

„Zásahy, hnus,“ pronesla Osud.

„Zaslouží si netrpět,“ pronesla Život podrážděně. „Za chvíli se probudí, plní zmatku. Je to naše chyba, že se jim to přihodilo. Chce to klid a čas. K tomu si myslím, že mají právo, aby na ně náš svět už neměl další dopad. Ne přímý, znáš to,“ usmála se. „Víš to sama moc dobře. Bůh by nás k tomu nenechal s nimi teď pohnout. On by je raději viděl probrat se zde, bez vysvětlení a pomoci, než aby nám to dovolil. Dnes ale udělal výjimku bez zaváhání, proč asi?“

Neodpověděla, jen sledovala, jak se Lucian s Gabrielem poslušně sehnuli a odnesli první z dětí. Téměř hned, jak zmizeli v chumlu vířícího se vzduchu, se zas vrátili. Smrt se mezitím přesunula k dalším dvěma a provedla stejný postup jako u prvních. Lucian s Gabrielem zvedli děti a bez zaváhání prošli. Smrt zavřela první portál a ihned pro ně

otevřela nový.

Lir se probudila a Voda jí pomohla na nohy. Zmateně se poškrábala ve vlasech a skoro v ten okamžik se vyřítla napravit škody na oceánu.

Lucian došel k Samovi. „Děti se probudí, kde mají. Zmatení, ale v pořádku.“

Sam jen přikývl. Byl rád, aspoň něco se povedlo. Přišel si pořád dutě, jako vykotlaný strom, který byl okraden o střed, o to pevné, co mu mělo pomáhat k růstu. Zůstala jen schránka, která časem zetlí.

Okamžitě si však vynadal. *„Musím se soustředit, tohle je teď důležitější! Nesmím se chovat jak ublížený puberták. Věděl jsem to, ona není nic pro mě.* Její chování k němu bylo jen přátelské, spíš ho pozorovala jako zajímavého žáka, nic víc.

Napřáhla ruku, roztáhla prsty a všechny šupiny z Kawua, které z něj před tím při svém zuření vymlátily, se zvedly do vzduchu. Mávla a zmizely. Zůstala jen jediná, ta v sobě měla zabodnutou strunu Osudu. Ta k ní došla, vytáhla svoji kovovou ruku, jedna struna se oddělila. Jako tenoučký hádek se prosmýkla až k šupině. Oba kusy se spojily. Vypadaly, jako by se nikdy nerozdělily. Pomalu se struna oprostila od šupiny a namotala se zpět do ruky Osudu.

Tahle žena z oceli na okamžik zavřela oči, v její tváři se psala úleva. Se zálibou si prohlédla svou ruku, ten neustálý pohyb, co se na ní děl. Celé ruce to dávalo ještě více nadpozemský vzhled. Pak se zarazila, prohlédla si svou ruku a zamračila se.

Nic ale neřekla.

Skryla ji zpět do záhybů svého šatstva. Pomalu u toho došla před Kawua. Aniž cokoliv udělala, byl donucen se zvednout. Jeho provazy prostě ožily a postavily ho. Osud proto nemusela hnout ani brvou. Poslušně šel před ní. Oba se zastavili před rámem.

„Počkám,“ otočila se ještě Osud na Smrt. „Nemusíš mít obavy. Sama chci, aby se to dořešilo. K tomu mám neblahé tušení, že vím o trošku víc děsivých faktů než ty.“

Ta jen souhlasně přikývla.

Oba prošli rámem.

Došla a sebrala šupinu, co visela ve vzduchu. Prohlédla si ji, nenechala ji ale zmizet. Podívala se na Luciana.

„Lu, Halley a detektivka jsou u tebe, předpokládám.“

„Ano, já...“

Zarazila ho rázným zvednutím ruky. „Chápu to, nemusíš nic vysvětlovat.“

Život stála nad Luciferem, ten se pomalu probudil. Podala mu ruku a vytáhla ho rovnou do svého objetí.

„Já...“ vykoktal.

„To je v pořádku, budeme mít čas si to říct. Teď se probudí naše dcera, pro ni tu musíme být,“ usmála se na něj láskyplně.

„Na to ale není čas,“ podívala se Smrt na Život vyčítavě.

„Nebudeš mě potřebovat,“ promluvila k ní Život vlídně. „Vím, že tě to trápí.“

„Ty to nechápeš, je to daleko horší, než se to zdá!“ zavrčela. „On to neměl tak špatně připravené. Pokud to nespravíme, tak vše zanikne, a to přesně za tři dny. Jestli jsem to pochopila správně, tak vím moc dobře, co se bude dít.“

Sam si unaveně promnul čelo. „Jak to, že to tímhle neskončilo? Nenaznačuj, prostě to řekni, Helen. Co se ksakru stane za tři dny?“

Pohled, co mu věnovala, byl horší než cokoliv, co by mohla říct. Nebylo na něm nic tak děsného. Problém byl, že to byl první od té neuváženosti. První od okamžiku, kdy přestala zkoumat, zda ho to, že ji políbil, nezabije. Když vyhodnotila, že ne, věnovala se důležitější věci.

Tenhle první pohled ho bolel, nečekaně. Chtěl by, aby byl jiný, ač sám nevěděl, jaký by vlastně měl být.

„Ne, není po všem, Same. Měl náhradní plán, kdyby se ho podařilo zastavit. Nečekal, že by ho někdo svrhl z trůnu, když už na něm prakticky seděl. Kawu ale není hlupák, věděl, že ho dřív nebo později začnu pronásledovat. Hnal ho strach, že by to nedokázal dotáhnout do konce. Proto vytvořil alternativu. Ta už se děje a musí být přerušena,

bude čas to vše vysvětlit," zatvářila se skoro omluvně. „V kostce. Pokud nebude zastaven, za tři dny se uvolní hrozná energie, co roztrhne celý svět. Neskončí ale u toho, zničí to vše do poslední škulinky vesmíru, až nezbude nic.“ Vrátila se pohledem na Život. „Budu potřebovat všechny Ceteris, pokud ho chceme zastavit. Musíme to přerušit. Tohle ale nemůžu rozhodnout jen já, musí u toho být všechny.“

„Dobrá, budu tam,“ slíbila Život. „Teď mě ale nech být chvílku s ní. Stejně ještě nejsou všichni vzhůru. Dořeš Smrti, čekají na tebe,“ mávla k modrým zvířatům. „Pak jdi, já přijdu, věř mi.“

Zaváhala, jen však na okamžik, ale nakonec souhlasně přikývla. „Gabrieli, můžeš zůstat. Lu, přiveď je ke mně.“ Vytvořila mu portál. „Chci všechny u sebe pod jednou střechou. Nebezpečí nehrozí, ale budeme muset vrátit detektivku do jejího světa. Bude to chtít jistou přípravu.“

On přikývl a prošel.

Agni se postavila před Smrt. „Proč se Čas, kruci, pořád válí po zemi a neprobrala se už? Přeskočila ji Voda a teď se probouzí i členka téhle šílené rodiny,“ máchl rukou k Cianě. Ta skutečně procitla.

Život nad ní stála a podávala jí ruku. Její dcera se k ní roztřeseně natáhla, pak se ale zarazila a začala plakat. „Já jsem tohle nechtěla.“

Její máma si k ní přisedla. „Já vím, dítě moje, to nevádí. Každý občas uděláme chybu.“ Pak už na nic nečekala a objala svoji plačící dceru.

Lucifer se také rozbřečel, klekl si k nim a obě vzal do náruče.

„Jo, a tenhle vládne peklu, se nedivím, že je tam chlív na kolečkách,“ ulevila si Agni. „Proč ale Čas pořád spí? Chápu, že je příjemné si po tak dlouhé době dát šlofíka, ale už by mohla zvednout ten svůj kostnatej zadek z písku a začít nám pomáhat.“

„Bude to složitější, Agni.“ Smrt mávla a Čas se vznesla. Pak Smrt vzala Agni ruce a přešla po nich. „Neseš teď sílu, co nese Čas. Vezmi ji ke mně,“ ukázala na rám. „Opatrně,

Čas by ti nepoděkovala, kdybys jí o něco omlátila hlavu.“

Agni nejprve zmateně sledovala svoje ruce. Pak jemně pohnula prsty a Čas se podle jejího pokynu lehce zahoupala. Její výraz byl radostný.

„Hustý, tohle je dobrá sranda,“ pomalu si začala s mocí hrát, aby dostala sebe i Čas do rámu.

Zvířecí smrti udělali okolo své paní kruh. Podívala se na jednotlivé smrti a začala. První přistoupila Krysa, duchové zavražděných zvířat se objevily a ona s nimi pokojně zmizela. Takhle to postupně pokračovalo. Smrt přeskočila smrt Draka, tu si nechala na konec. Stejně tak smrt Slepici. Zůstaly jen tyto dvě. Slepice se uklonila, Smrt ji napodobila a ukázala na rám. Zvíře se vzneslo, aniž by pohnulo křídélky, a zmizelo v něm. Smrt Dračice čekala. Její paní se k ní natáhla a podala jí jednu šupinu. Obě dvě spojily čelo. Až pak se Dračice vydala k rámu do Mezi Světa.

Celé tohle pestré osazenstvo postupně mizelo v onom obdélníkovém prostoru. Všichni byli vzhůru. Tedy krom Času, ale ta byla s Agni už taky pryč.

Pláž zas působila normálně, obyčejně. Modrá krev zmizela, přicházející vlny dělaly zvukovou kulisu. Studený vítr se proháněl sem a tam. Zůstali jen oni dva. To pnutí, které je dělilo, ho do morku kosti štvalo.

Nevěděl, na co vlastně čeká. Ještě okamžik váhala a pak konečně došla před něj. Bála se, byla vyděšenější než on. Tak moc to k němu promlouvalo. Cítil její děs, že mu ublížila, až moc, neodpustitelně. Tak, že si to ona sama nepromine. Přišlo mu to až hloupé. Konečně se trošku uvolnil. Zas tak hrozné to přece není. Mohl předvídat, že ho nemiluje. Její reakce mu přišla až přehnaně starostlivá.

Mlčky k ní natáhl svou levou ruku, ona ji přijala, ulevilo se jí.

„Já...“ začala pomalu.

„To je dobré, Helen, musíme jít. Právě teď máme podstatnější věci na práci.“ Bez dalšího slova vyšel k rámu, něžně ji zatáhl za ruku a ona ho následovala.

Tohle nebyl dům Smrti, který mu normálně tak vyhovoval. Běžně šlo o prázdné a tiché místočko. Teď se tomu vzdaloval, jak jen mohl. Nacházelo se tu přehnaně moc bytostí. Hluk a chaos. Smrt si našťástí uměla vytvořit patričný klid jen svou přítomností. Každý ji zvědavě pozoroval a ruch ustal.

Zavřela rām. Namalovala křídou na zem tři kruhy. Praštila do každého z nich. Jeden zvedl vítr, prostřední oblak něčeho růžového a z posledního vykvetla květina. Každý kruh vytvořil postavu ženy, ty se zhmotnily.

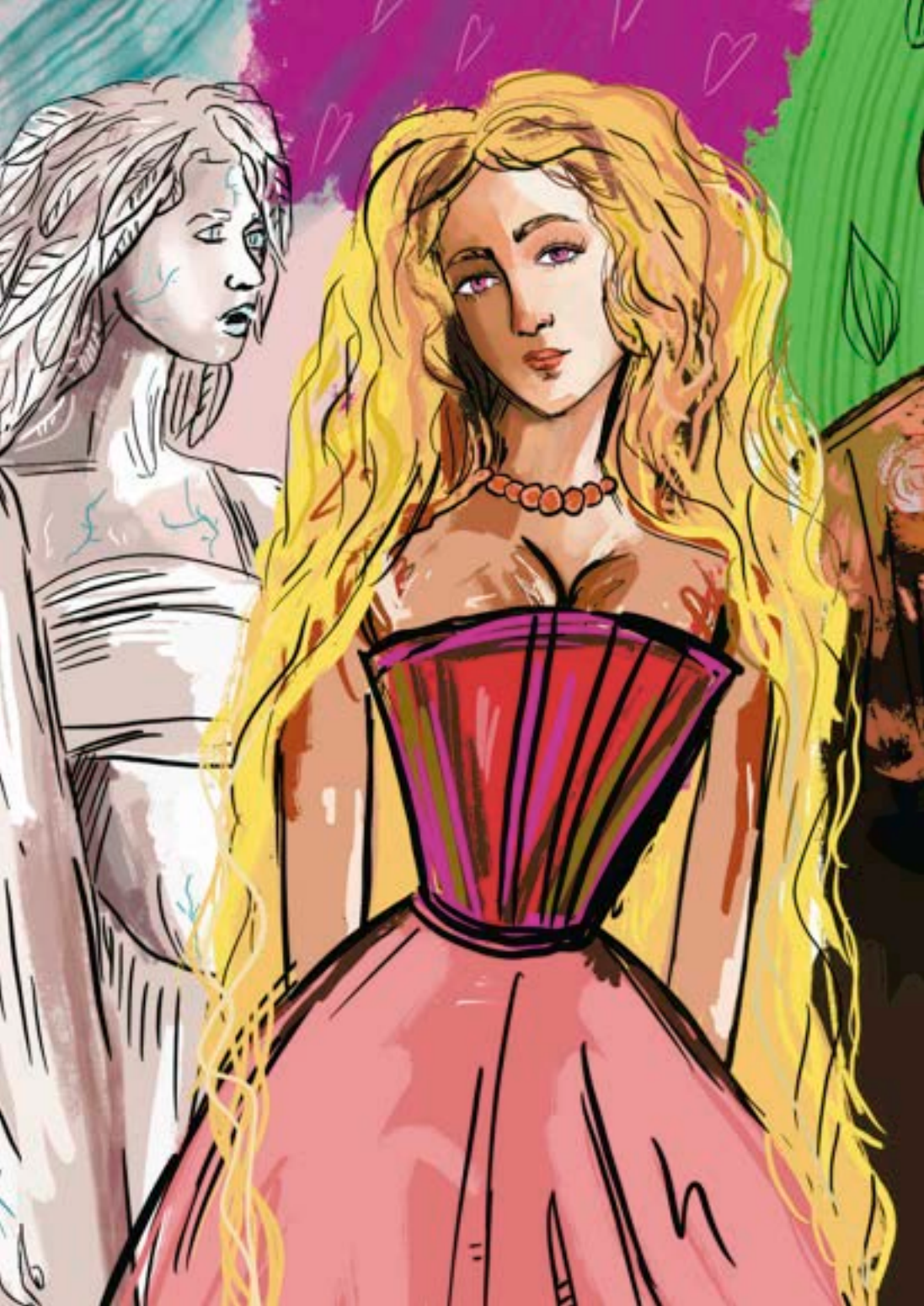
Nejzajímavěji vypadala právě rostlina, která ze zelených šlahounů vzrostla a vykvetla, než se proměnila v příchozí.

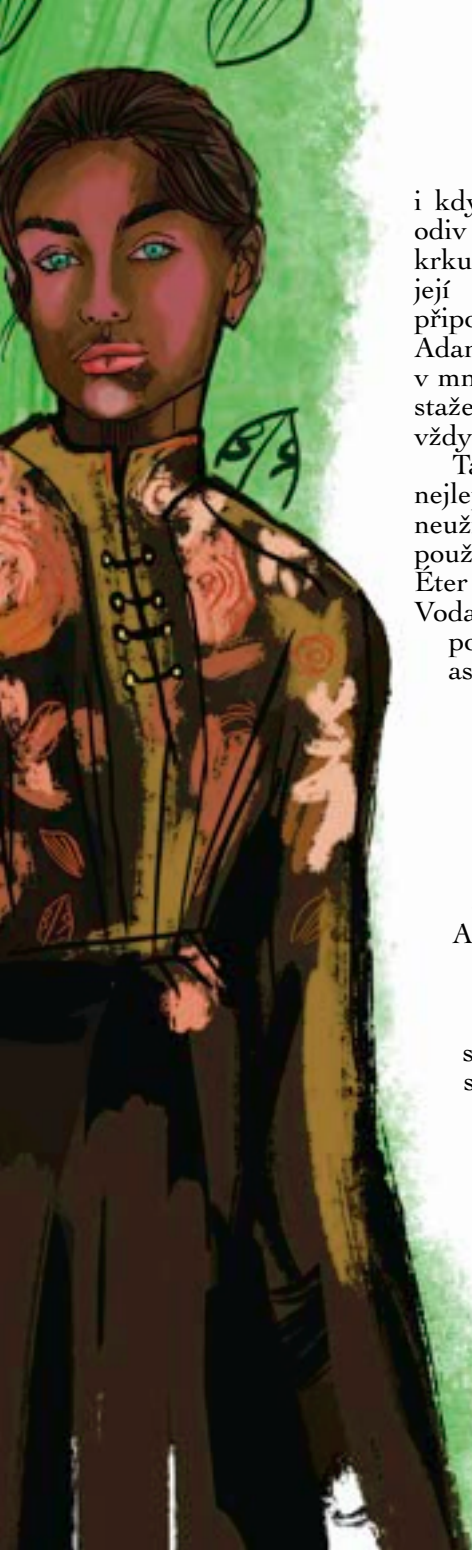
Žádnou z nich Sam neznal. Představovat ale nepotřebovaly. Útlá žena neurčitého věku, co působila skoro průsvitně, byla Vzduch. Kůži měla tak bledou, až se zdálo, že je možné přes ni zahlédnout žíly, dokonce i snad kosti. Moc zdravě to nepůsobilo, o tom žádná. Její oči byly jen bělmem s tenoučkou linií, co naznačovala zorničku. Vypadalo to děsivě. Měla na sobě bílé roucho z materiálu, který nemohl vážít ani gram. Celý její oděv byl pořád v pohybu. Její vzhled opravdu působil jako vítr.

Vedle ní stála Éter. Bylo až neuvěřitelné, jak rozdílné byly. Éter působila bujarým dojmem. Její oděv se skládal z pestrých barev. Její dekolt byl možná až moc odvážný. Zvlášť když její poprsí se dost dmulo. I přes velikost ženina hrudníku měla štíhlý pas a pak značně široké boky. Přišlo mu, že vypadá jak přesýpací hodiny. K tomu zlaté vlasy, dlouhé až ke kolenům. Trošku působila jako z obrazu Zrození Venuše od Botticelliho. I když ta žena na plátně měla realističtější postavu. Maličko na tom dojmu ubíral i fakt, že její oči měly barvu rozkvetlé sakury.

Poslední z nich byla tvrdá a neoblomná. Její tvář jako vytesaná z kamene. Měla ostré rysy, ale s jejími zemitě hnědými vlasy a zářivě zelenýma očima to vlastně docela ladilo. Tmavou barvu měla i její pokožka, působila hebce,

i když příliš mnoho kůže tato žena na odiv nedávala. Vypasované šaty až ke krku s dlouhým rukávem. Nebýt toho, že její šaty působily tak staromódně, připomínala by mu v oblékání detektivku Adamsovou. Ty dvě by si určitě v mnohém rozuměly. I Země měla vlasy stažené do přísného drdolu, tak jako to vždy viděl na detektivce.

Tahle dáma působila, že rád je její nejlepší přítel a že s ní moc srandy jeden neužije. Smrt mu jednou řekla, že Země používá jméno Démétér. Jak si říkají Éter a Vzduch, to netušil. Voda si říkala Voda a Oheň Agni. Proč některé používaly jiná jména, na to se neptal, asi osobní volba každé z nich.

Posadil se konečně vedle Luciana, aby nepůsobil jako bambula, co akorát překáží. Neviděl Halley ani Adamsovou. Lucian mu rychle vysvětlil, že jsou nahoře. Tohle je něco, čeho se nemají účastnit lidé. Sam je výjimkou vázanou s kletbou. Ani proměna Halley tohle rozhodnutí nezmění.

Čas byla položena na stůl a pořád spala, na jejím břicho byla uvelebená smrt Slepice. Všechny se začaly vítat svými způsoby, vytvořilo to okamžik zmatku. Když se konečně všechny zklidnily a projevíly si navzájem úctu, kterou měly, dorazila Život a celý blázinec začal nanovo.

Podle všeho neměly moc času, ale tohle si prostě

z nějakého důvodu nemohly odpustit. Thanatos s Gabrielem se odklidili do kouta k Samovi a Lucianovi. Všichni tři se před tím samozřejmě běželi také uklonit.

Jediný Sam se za celou dobu nezvedl.

Nikdo si ho nevsímal, za což byl vlastně vděčný. Přišlo mu to jako taškařice, už si ale zvykl, že konec světa je vždy něco, na co se vyplatí si počkat, a rozhodně se přece nemá spěchat!

Čím mu situace přišla absurdnější, tím víc se zdálo, že se našlo dost prostoru na to, ubrat z tempa. Byl to divný paradox téhle barvitě společnosti.

Kawu byl spoutaný a seděl na druhé straně místnosti než Sam. Když se všichni zdravili a jeden druhému se klaněli, tak ho pozoroval. Působil totiž dost nezaujatě. Pořád na něm byla vidět újma, co mu způsobila Smrt, když ho převálcovala jako buldozer. Jinak ale vypadal klidně, řekl by až vyrovnaně. Rozhodně ne jako někdo, kdo právě prohrál. Řekl, že svou pomstu plánoval

staletí, dalo by se tedy čekat, že z toho bude rozhozený. Kawu ale jen seděl a čekal.

Konečně nastalo ticho. Elementy stály vedle sebe, všech pět žen. Každá tak rozdílná. Nejsympatičtější z nich mu stejně byla Agni. Sice neznal tři nově přichozí, ale i tak. Agni na rozdíl od všech jednala hodně na rovinu. Vždy řekla, co měla na srdci, a zbytečně se nevykrucovala. On sice nebyl zrovna výmluvnou osobou, ale nějak se mu tohle její chování zamlouvalo.

Osud se zvedla a došla do středu místnosti. Život objala Smrt okolo ramen. Její neklid jí hrál ve zlatavých očích a tohle gesto jí snad mělo pomoci zaplašit chmury. Její sestra na druhou stranu působila klidně: *dístojná Smrt*. Zlaté tetování na její kůži plálo a při tom vkusně ladilo k modrému svetru. Byl zastrkaný do sukně, která měla k Samovu podivu stejnou barvu, jen tmavší. Vlasy v culíku a byly citronově žluté. Věděl, že ji změna vzhledu moc práce nestojí, ale i tak...

Život byla vedle ní v decentní bílé, která kontrastovala s její tmavou kůží, na které zářily stříbrné čáry a symboly.

„Vím,“ začala Osud, „že není běžné, že se takhle na honem nesetkáváme. Je tu ale pár záležitostí, co si zaslouží pozornost nás všech,“ ukázala na Čas. „Jedna z nás je pořád pod spací kletbou a nemůže se z ní probrat. Naštěstí je preventistka a osy jsou nastavené vždy trochu dopředu. Takže prozatím vše běží bez problému a nepotřebuje to její dohled. Jak ale všechny yíte, nic nejde přednastavit na dlouhý úsek. Pokud by se Čas neprobudila, nastane kolaps. Ručičky ciferníků začnou bláznit, až to vše praskne. Naruší se kontinuita a zhroutí se s tím vše.“

Nikdo si nedovolil ani špitnout.

„Já to svojí mocí můžu částečně oddálit,“ pokračovala. „Nedokážu ale udržet čas i osud najednou dlouhodobě. Moje moc je sice značná, ale nikdo z nás není vytvořený, aby držel více schopností. Kdyby Smrt ovládala svoji ultimátní podobu, byla by tu jistá možnost. Ona je v tu chvíli ale předurčená jen ke zkáze.“

„No tak ji probudíme, co je v tom za problém?“ Agni stála se zkříženýma rukama a tvářila se netrpělivě.

„Kéž by to bylo tak snadné, má milá,“ pousmála se Osud, jako když dítě matce položí jednoduchou otázku, na kterou by mělo už samo znát odpověď.

„Co donutit toho, kdo za to může?“ podívala se Vzduch na Kawua.

Tohle chování Samovi potvrdilo domněnku, že i ty Ceteris, co nebyly přímo na pláži, jsou seznámené s tím, co se odehrávalo.

„Můžeme se mu podívat do duše, jak to provedl, a prostě udělat kroky, abychom to zvrátily,“ přitakala jí Éter. Její hlas byl skoro medový.

Vzduch namísto toho zněla velice tiše a působila až uklidňujícím dojmem. Ale nějak cítil, že se to dokáže změnit i na uragán.

„Bude mi ctí,“ zasmál se Kawu. Osud mávla vztekle rukou a on utichl.

„Není to možné,“ odpověděla elementům Smrt. „Držel moc Osudu, platí na něj v tu chvíli stejné pravidlo. Nemůžeš se podívat, nebo můžeš, ale přesně ty okamžiky, kdy používal její sílu, nebudou moc vidět. Je to tedy dost zbytečná akce.“

„Árr,“ ulevila si Agni. „Ta vaše dodatečná pravidla, co s nimi, ať táhnou k čertu. Tohle je důležité, tak je porušte. Stojí tu tři nejmocnější z nás. To mi chcete říct, že z jedné říční ještěřky nedokážete vymáčkout pár informací?“

„Nejde o porušování pravidel.“ Život k ní došla a konejšivě se na ni podívala. „Neuvidíš nic, to je moc Osudu. Jí se nedá podívat do duše. Není ani, kdo by se jí do ní koukl. Síla musí být stejná, nebo větší. I kdybych to najednou udělala já se Smrtí, což by na sílu pak snad sedělo, tak bychom to neudržely. Viděly bychom osudy všech, nejen její. Celého světa, za staletí. Takhle ona funguje, není jen sama sebou. Osud jsou všichni a nikdo. To je příliš moc.“

„Má pravdu,“ přikývla Voda. „Kawu používal její schopnosti, bude skryt za tímto prvkem.“

„Což je problém,“ vydechla Život. „Nedokážu si

představit, že bych se zvládla v té spleti zorientovat, i kdybychom tu tíhu se Smrtí vůbec unesly. Nevím jak Smrt, ale já na to nemám, a to bez legrace. Moje osobnost by to neunesla, tolik osudu, bolesti i radosti v jednom. Je pro mě peklo dívat se do duše Smrti, neumím si představit, co nese
Osud.“

„Mimochodem, tohle je něco, co bys jako Ceteris Illi měla vědět.“

Smrt mávla rukou a u nohou Agni přistála tlustá, zaprášená kniha.

„Já tě ale nikdy moc u literatury neviděla.“ Agni se zašklebila, víc to ale nekomentovala.

Místo ní promluvila Démétér. Její hlas byl jako její vzhled, přísný a neoblomný. „Co tedy navrhuje, že s tím budeme dělat?

Zavolaly jste nás, protože to tak snad nechcete nechat. Nebo?

Jinak jestli je tohle večírek na rozloučenou, tak tedy za moc nestojí,“

odfrkla si. Elementy měly být stejně silné,

i tak Samovi přišlo, že z ní ostatní čtyři mají tak či tak respekt, dokonce i silnější Život sklopila zrak.

Smrt se ale zastrašit nedala. Hbitě jí odpověděla: „Jistě že to tak nechceme nechat. Problém je, že je to všechno v minulosti. Proto Čas pořád spí. Její uspání bylo svázané s místy, kdy svůj plán dával do chodu. Ona ale neví, které momenty to přesně jsou. Někde v ní tedy bloudí a hledá cestu zpět.“

„Tak to z něj musíte vymáčkout po zlém.“ Agni vzplála jedna ruka a zařala ji, až oheň ustal.

„Proč by to jednou nemohlo jít po dobrém? Ošklivých věcí je na světě až moc. Třeba by nám to chtěl prozradit,“ zamávala mu Éter s úsměvem.

Osud si unaveně povzddechla. „Jste tu, protože svět musíme udržet v normě. Bude to těžké. Jak se budeme více blížít k okamžiku kolapsu, začne to vytvářet vlny. Můj odhad je, že jako první začnou řádit elementární síly, až pak se bude sypat čas. Určitě se do toho můžou přimíchat i pohromy v lidském světě jako takovém. Snad to příliš nezasáhne zvířecí říši, to ale uvidíme. Nebude to snadné a budete mít celkem plné ruce práce. Já udržím čas, aspoň v mezích.“

Její proslov přerušila velká dračí hlava, která nakoukla do místnosti. Smrt Dračice vsunula hlavu otevřenými dveřmi do zahrady. Její obrovské černé oči zamrkala, po jejích tmavě modrých šupinách plných zlatých hvězd přeběhl třpyt.

„Děkuji.“ Smrt se k ní natáhla a dotkla se čumáku, ze kterého trčely tyrkysové zuby z onoho skla. Stejněho, z jakého měla Smrt poničený meč ve vitríně. Už si ho všiml kdysi. Teď měl dobré srovnání. Smrt Drak se vrátila do zahrady.

„Dochází nám čas, přicházejí,“ vysvětlila tohle přerušení.

Smrt mávla a židle, na které Kawu seděl, se přesunula do středu místnosti.

„Podle mě bychom to z něj měli dostat po zlém, nejsem tady mimochodem jediná, kdo si to myslí,“ zamračila se

Osud vztekla na Kawua.

„Tím nic nezískáš, nic ti neřekne. Už jednou jsi na něj sílu vyzkoušela a moc ti to nevyšlo. Kdybys to tehdy neudělala, dnes jsme nic neřešily,“ odsekla jí Smrt. Pak si sedla na židli, co se objevila z ničeho nic před Kawuem.

Ten jí věnoval arogantní úsměv. „Tak mě oslň.“

Ona ale mlčela. Její výraz byl zkoumavý, byl v něm ale i hluboký smutek.

„Jestli si myslíš, drahoušku, že se na mě hezky usměješ a já ti vše jako hodný chlapec povím, tak s tím nepočítej. Tohle je jiná doba, změnil se čas, změnil jsem se já.“

Přikývla. „Ano, dnes tě lacinými triky neohromím.“

„To je tvá strategie? Hrát si na pokornou? To ti nikdy moc nešlo. Mocná Smrti, jsi nejsilnější ze všech, ač ses pasovala na druhé místo v moci. Je to jen fraška.“

„Já nejsem silnější než Osud. Ne v téhle formě, ani v žádné jiné.“

„Slovy Agni: žvásty,“ vyhrkl bublavě. „Všichni to tu moc dobře vědí. Před ultimátní Smrtí je lepší vzít nohy na ramena.“

„To je možná pravdivé, ale to nejsem já. To bys snad už mohl vědět. Byl jsi u obou případů, kdy takhle forma nastala. Co upřímně nechápu a co bych ráda věděla je, cos tím chtěl získat. Krom slávy a těch nesmyslů okolo. Já tou výhrou nebyla, Kawu. Netvrď mi, že ano. Máš na mě skoro stejný vztek jako na Osud. Tak proč tohle všechno?“

Zaváhal, jeho výraz však hovořil za vše. Chtěl se podělit aspoň o část toho, co považoval za geniální. Naklonil se, aby byl blíž k Smrti a pak ze sebe vyhrkl: „Chtěl jsem svrhnout boha, copak je na tom něco špatného?“ Podíval se na ni s jistou arogancí.

„Kawu, je vidět, že jsi nikdy nic nepochopil.“ Vypadala najednou značně vyčerpaně. Sam nevěděl, jestli tuhle odpověď čekala, rozhodně ji ale nepotěšila.

„Prosím tebe, co bych na tom neměl chápat?“ vyštěkl. „Ten páprda, co ho smrtelníci zobrazují na mráčku, se přízni těšil už dlouho. Podívej se, jak svět vypadá. Lidé už dávno

přišli o víru. Je to jen fraška, aby mohli v jeho jménu škodit. A pak odříkávají texty, co ani z půlky nejsou pravdivé a smyslu taky pozbyly.“

Smrt na okamžik zavřela oči. Povzdechla si a znovu je otevřela. Sam by tipoval, že přemýšlí, jak mu má odpovědět.

„Bůh není nějaký muž z Michelangelovy fresky, Kawu. Není to pán s bílými vlasy. Už jen tímhle mi dokazuješ, jak málo tomuhle rozumíš.“

„Tak mě pouč, drahá.“

„Na tohle není čas,“ Osud se zatvářila netrpělivě. „Měl dost prostoru na to, vše pochopit. Nechceš mu snad tady teď dávat školení. Pokud ti to neřekne po dobrém, tak to z něj prostě musíme dostat po zlém,“ už vytahovala svoji kovovou ruku. Smrt ji za ni ale jemně uchopila.

„Počkej ještě, tohle je třeba. Chci mu dát prostor, aby uznal chybu.“

„To ztrácíš čas!“ odsekl Kawu tvrdě.

Osud věnovala Smrti pohled s jasným obsahem. Ona by ho poslechla.

„Kawu,“ naklonila se Smrt k němu blíž. On však od ní okamžitě ucukl a nalepil se na opěradlo své židle. Vypadal, že najednou nechce být u ní až v takové blízkosti. Šlo o dosti teatrální gesto. Smrt to přešla bez povšimnutí. Samovi se zdála odhodlaná, nechtěla to z nějakého důvodu vzdát.

„Bůh je jen slovo,“ začala, „co vytvořil smrtelný člověk. To, co reprezentuje, je daleko i nad naše chápání. Proto se nedivím, že v tom někdo, kdo je limitovaný dny svého bytí, má nesrovnalosti. Naopak ty bys za ty dlouhé roky měl chápat víc. Sice je někdy těžké rozumět všemu do nejmenšího detailu, ale jeden i tak dokáže vycítit, že je za daným obzorem víc, než tuší. Bůh není hmotný, ale je všude a nikde.“

„Jistě, ta obří maxi síla, co nás stvořila, bla, bla... To už jsem slyšel,“ odfrkl.

„Je to něco, co nemá vlastní řeč, nemá vlastní vzhled,“ pokračovala jakoby nic. „Je to hluboko v nás, lidé by řekli hluboko v našich genech, našich buňkách. Je jedno, jestli jeden věří, že svět vznikl za sedm dní, nebo velkým třeskem.“

Jestli mu budeš říkat Bůh, Alláh, Zeus, Šiva. Jméno nemá význam, ne pro něj, nemá označení, nemá nic. Tahle moc srazila ony dva atomy. Nechala vzniknout každou bytost na téhle planetě. Každou mlhovinu v tomto vesmíru. Je to něco, co nejde zničit. Nejde to nahradit ani to nejde pochopit. Tím, že bys zavřel peklo nebo ráj, nezničíš Boha. To bys musel zničit vše, celý vesmír. Každou jednotlivou skulinku, i sám sebe. Protože dokud bys byl, byl by s tebou. I kdyby sis to sebe víc nepřál.“

Kawu se na ni nedíval, tvrdohlavě hleděl na stranu. Bylo však znát, že ji poslouchá. Chvilku mlčel a pak pomalu řekl: „V tom případě mám pořád plán B, jak víš.“

„Ano, dost dobře tuším, co jsi provedl.“

„Nic nevíš, drahá Smrti. Prasklina času, to je směšné, poslouchal jsem, o čem se tu bavíte. Víte jen zlomek.“

„Já ale vím víc, řekl jsi to. Je to provázané v minulosti, připravoval jsi to staletí. Určitě jsi přišel na něco, co by nakonec hrálo do tvých karet. Znáš tě, řekla bych dobře, možná víc, než si myslíš. Schoval jsi klíče, vid'?' Pokud to nepůjde otevřít, tak to uvolní sílu, která bude burácet tak dlouho, dokud nezničí vše. Nevynechá poslední zrnko písku a nastane nic.“

Sama zaujalo, že neřekla, co nepůjde otevřít. Mluvila ale o klíčích. Že by nějaké dveře? Kam, to byla otázka.

„Nejde jen o to, že se čas roztrhne, to je jen začátek. Tahle síla bude onou, co vše zničí. Zahubí to vše a všechny,“ dodala Smrt smutně.

„Byla jsi vždy chytrá potvora, to se musí nechat,“ usmál se na ni.

„Přece nechceš všechny zničit. Nikdo z nás není schopný tolika nenávisti, aby chtěl vymazat vše,“ dál ho propalovala svými černými očima.

„Nevíš, co chci,“ odfrkl si.

„Kawu?“

„Je pozdě, nezastavíš to. Nejde to, je to velké dílo a stane se. Dřív, než jsem si myslel. Ani já neodhadl, jak moc krutá Osud je. To ti teda povím. Ona je fakt dáreček. Bude to

jízda, má milá, ani Smrt to nepřezije,“ zasmál se.

Smrt se podívala na Osud.

„Napovím ti,“ zazubil se u toho Kawu skoro šíleně.
„Máš tři dny. A má drahá, ty budeš trpět jako zvíře. Odkáčeš to víc než kdokoliv jiný. Odhadl jsem vás dobře, všechny, vaše malicherné libůstky. Vaše pošetilosti. Byl jsem trpělivý, ano, až moc. Víc, než si dokážete představit. Všichni mohli být věční a šťastní a cena za to by byla malá. Jen smrt Osudu. Když se vám to ale nezdálo, tak je tu plán B a ten znamená smrt pro všechny. Nelituji ničeho, možná jen jedné věci,“ podíval se na Smrt upřeně. „Že to tebe bude stát nejvíc. Je mi jasné, že si to ještě neuvědomuješ nebo nepřipouštíš. Máš tvrdý ochranný mechanismus. Asi by ti už dávno hráblo, kdybys ho neměla. Já tě ale taky znám.

I když si to nepřejješ. Jo, odhadl jsem dobře i tebe.“

„To se mýlíš. Víím, co mi to přinese, a musím tě hned zklamat. Znáím svoje místo,“ odvětila příkře.

„Být sebou,“ skočil jí do toho, „nenáviděl bych její krutost.“

„Kde to je?“ stočila Smrt rozhovor jinam a nechala Kawuovu posměšnou poznámku viset ve vzduchu.

„Nevím, zda si zasloužíš další náповědu, drahá.“

„To první nebyla náповěda. Věděla jsem, že mám jen tyto tři dny.“

Uchechtl se. „Já už stejně nemám moc času. Už přicházejí. Cítíš je? Už jsou skoro u prahu tvých dveří a oni nesmlouvají. Tvá Dračí smrt je nezastaví. Jen ti dá vědět. Nikdo se jim

nedokáže postavit. Můj čas končí, já jsem na odchod připravený. Jste i vy? Mocné, neporažené,“ rozhlédl se po Ceteris. „Neřekl bych. Já jsem s tím počítal, bylo to vlastně nevyhnutelné.“

„Kawu, nechceš odejít takhle. Být tajemný, to je zábavné možná chvílku, pak to stojí za pendrek. Bude to vážně způsob, jak se se mnou rozloučíš? Už pro staré časy bys mi mohl dát tu poslední náповědu.“

„Řekni mi, jak moc perfektní dílo jsem stvořil, a já uvidím,“ hravě se usklíbl.

„Nemám ve zvyku chválit za lumpárny. Ale rozhodně jsi to promyslel, to se musí nechat. Nečekala bych, že odhadneš mé kroky tak dobře. Nevěřila bych, že odhadneš nás všechny.“

Usmál se jak sluníčko. „Dobrá, tak tady je. Jdi po svém času. Najdeš ale víc bolesti než odměny. K tomu s tímhle mizerným okýnkem, co ti zbývá, bych se na to, být tebou, vykašlal. Nestihneš to, klíčů je víc, čekal jsem víc dnů. Nejen tři, i záludnosti mají mít možnost zastavit. Aspoň tak je to podle mě fér. Já byl vždy hráč a tahle partie už běží. Navíc nejsem až takový necita. Její krutost je však fascinující. Ta roztomilá zápletka, kterou budeš muset řešit, pokud uspěješ... Uf, nechtěl bych být v tvých botách.“

„Já to nějak přežiju, jako všechno,“ odvětila mu prostě.

„Jistě,“ odfrkl. „Mocná Smrt. Nezeptáš se, kolik klíčů máš hledat?“

„Nemusím. Je jich devět, za každou Ceteris jeden.“

„Chytrá, ano, ano,“ pokynul uznale.

Ona mu už neodpověděla. Zvedla se a prosebně se podívala na Osud: „Oddal to, potřebuji víc času.“

V tom okamžiku se ozval hluk. Jen mávla rukou. Vstupní dveře to doslova rozrazilo, stejně tak i dveře do knihovny.

Do místnosti vešly čtyři postavy. Byly oděné v hnědých rouchách. Tihle příchozí tvorové byli vyhublí na kost a děsiví až běda. Dlouhé prsty působily jako nohy obřích pavouků. To však nebylo to nejhorší. Jejich tváře naháněly

hrůzu. Nebylo v nich nic. Zjizvené, bez očí, nosu a úst. Jak potažené špatnou kůží, zašitou ledabyle na různých místech.

Všichni se rozestoupili. Lucian se zvedl ze židle, to samé udělali Thanatos s Gabrielem. Sam nevěděl proč, ale také ho to vyhouplo na nohy. Přišlo mu najednou drzé sedět. Nechápal důvod tohoto pocitu, ale udělal to. Smrt si stoupla k Osudu. Vedle ní se postavila Život.

Pouta, co držela Kawua, zmizela. On se neochotně zvedl. Pomalu, naposledy. Vypadal najednou starší a ztrhanější než doteď. V jeho tváři jako kdyby hrála staletí, co viděl.

„Tohle bude sbohem,“ usmál se na Smrt. „Myslel jsem, že to dopadne jinak, ale jak už jsem pravil. Asi to vážně bylo nevyhnutelné.“

„Měl jsi tušit od začátku, že to jinak neskončí,“ smutně mu odpověděla. „Sbohem Kawu.“

„Možná bys pro jednu měla taky porušit pravidla. Já bych ti to doporučil a i opravdu přál. Myslím, že v tomhle případě by to stálo za to,“ podíval se Kawu na Smrt. „Neuvědomil jsem si možná sílu některých svých kroků, to jediné je mi líto. Ty ale pravidla neporušíš, vid’? Ani na úkor srdce?“

„Mé místo je tam, kde je, Kawu. Na tom se nikdy nic nezmění,“ odpověděla mu a sklopila zrak.

On už se po nikom nepodíval a otočil se k odchodu.

Voda byla nervózní. „Počkejte! Jak se budou spravovat řeky? Je to element Řek! Když nebude, co pak?“

Bytosti mlčely. Jedna k ní zvedla ruku a udělala nějaké gesto. Voda zaváhala, pak ale přikývla.

Bytost ukázala nahoru, na strop. Smrt k ní došla. Vypadala našťavaně, ale natáhla ruku. Ten tvor se dotkl Kawuova ramene. Vystoupilo z něj nějaké zářivé, bledě modré světlo. Změnilo se v drahokam velikosti pěsti. Dlouhé prsty se okolo něj omotaly a podaly ho Smrti. Udělala ještě nějaké gesto a měli se k odchodu.

Kawu přišel mezi postavy. Byly o hodně vyšší než on. Dvě si stouply vedle něj jako stráž, jedna uzavřela kolonu

a jedna ji vedla. Všichni se jako na povel otočili a vyšli a Kawu s nimi. Beze vzdoru.

Dveře se hlučně zabouchly, až se Sam divil, že je to nevyškliklo. Nastalo ticho. Pro Sama až příliš povědomé.

Krystal a řeka

Smrt pořád stála jako opařená. Prohlížela si drahokam.

Voda k ní rázně přišla. „Musíš to udělat. Je to příkaz shora, tak se do toho dejte, a to prosím hned. Odkládání není dobré. Je třeba, aby byly řeky funkční. Zvláště když se má svět hroutit. Potřebuji všechny nižší elementy. Nemůžete nechat vodu v nerovnováze. Ne teď, v tomhle zmatku.“

„Nebude tu moc umět používat, tak kam ten spěch?“ podívala se na ni Smrt unaveně.

„Elementy umí své síly používat okamžitě. Jen si vzpomeň, jaké to bylo, když ses vyskytla. Bude to stejné,“ lamentovala dál Voda.

„Obávám se, že tě zklamu. Nemusíš mě tu poučovat o tom, jak to chodí. Vím to až moc dobře. Tohle je ale jiný případ, jí bude ta schopnost dána. Nevyskytne se. Bude tím, kým je. Její paměť zůstane a bude se pozvolna měnit v element.“

„Už takhle jsi s tou holkou porušila všechna pravidla hry,“ dohadovala se dál tvrdohlavě Voda.

Osud si stoupla nad Čas, rozhodně nevěnovala Vodě a jejím starostem žádnou pozornost. Smrt Slepice ji se zájmem pozorovala. Ani se však nepohnula. Osud vytáhla svoji modrou mrtvolnou ruku, její prsty se prodloužily a dotkly se čela Času.

Život to sledovala se strachem. „Víš, že ji neprobudíš. Sama musí najít cestu, jako jsme ji našli i my ostatní, co jsme byli uspaní.“

„Tak mi prozrad, jestli je dobré čekat,“ upřela na ni své šedé oči. „Máme tři dny. Nikdo z nás neovládá tok dění. Musíme nějak Smrt dostat do minulosti, když má jít po své ose. Já ji tam ale nemůžu poslat. Tuhle moc drží jen Čas. Já jako taková jsem až moc ukotvená v tom, co se děje teď a tady. Mě to, co bylo, opravdu netrápí. Popravdě bych ani neměla řešit cokoli, co se stane za tři dny. Je to budoucnost, fyzicky tedy do ní nemám zasahovat. Plánování osudů je jiná kategorie, tohle je mi ale značně proti srsti.“

Lucian se vedle Sama zavrtěl. Podíval se po něm. Jeho oči se až zoufale upínaly ke Smrti. Ona se však na něj nepodívala. Dál si tvrději prohlížela drahokam ve své ruce. Voda u ní netrpělivě postávala.

Sam dobře tušil, co se v Lucianovi odehrává. Jistě, celá tahle situace se zdála dost bezvýchodná, něco mu ale říkalo, že se děsí spíš něčeho jiného. Toho kamene v ruce Smrti. Ty bytosti ukázaly nahoru. Tam se momentálně nacházela Halley s Adamsovou. Jediná vysvětlitelná odpověď tedy byla Halley.

Sam poplácal Luciana po ramenech. Nevěděl, co by mu na to měl říct, jen mu chtěl nějak naznačit, že je tu s ním.

Agni se pohodlně usadila v jednom křesílku

a popíjela pivo. Jen ona působila uvolněně.

Smrt se konečně rozhoupala k nějakému činu. „Luciane,“ mávla na něj. On se skoro vymrštil na nohy. Netvářil se ani trošku jistě. Jako ve všech, i v něm bylo napětí. Stál před ní a čekal na verdikt.

„Tohle je drahokam moci. Je v něm podstata toho, co je elementem řek. Kawu byl za svoje činy všeho zbaven. Jeho osud bude rozhodnut nestrannými soudci. Ať už dopadne jakkoliv, o moc přišel a už mu nebude navracena. Pro svět jako takový je ale potřeba nižší element řek. Bylo rozhodnuto, že moc bude předaná. Nečekala bych takový verdikt, ale je tomu tak.“ Na chvilku se odmlčela.

„Co bys čekala?“ zeptal se jí.

„Že Bůh vytvoří nový element. Že se nebude moc přidělovat někomu už stávajícímu. Jeden zanikne, jiný se zrodí.“

„Kdo tu moc má dostat?“ zachvěl se.

„Halley.“

„Čekal jsem, že to řekneš. Je to bezpečné?“

„Je to pocta,“ skočila do toho Voda. Smrt však výstražně zvedla ruku, aby ji umlčela.

„Nebudu ti lhát, opravdu nevím. Ale, Lu, je to pro ni jistá naděje...“ odmlčela se. „Nikdy se nestalo, aby elementu byly odebrány jeho schopnosti a musel ho někdo nahradit. Je to i pro mě nová věc, ale vím, jak provést rituál proměny. Soudci mi s krystalem sdělili postup.“

„Pochybují, že je na výběr, že?“ Promnul si obličej. Díval se na ni teď skrz prsty. Rozhodně nepochyboval z té představy nadšeně.

„Není. Byl jí tím dán význam v naší společnosti. Což, ať chceš, či ne, je pro vás dobré. Nebude člověkem, stane se elementem. Nebudeš se o ni muset bát. Nezemře, nepůjde ji poslat do temnoty. Vyřeší se tím mnohé.“

„Jistě, ale jak teď vidím, jde element odstranit,“ mávl ke dveřím, kudy jen před okamžikem odešel Kawu.

„To se nedělá,“ zpražila ho Smrt. „A ty to víš. Kawu si za tohle mohl sám. Šlo o jeho špatná rozhodnutí. Nikdy nebylo třeba něčeho takového. Elementy jsou stálé. Většinou

dostanou maximálně vynadáno, a to jen když provedou spoušť, co se blbě uklízí.“

Nevypadal moc přesvědčeně, ale i tak se zeptal: „Jak ten postup vypadá?“

Váhala. „Ukončím její lidskou část času a vdechneme do ní element. Nemělo by to bolet, ale nemůžu ti za to ručit. Bude se muset naučit s mocí pracovat, není vrozená, ale darovaná,“ vysvětlila.

„To ale může být větší pohroma než užitek. Ona je člověk, ano, díky tobě změněný, ale sama víš, že je člověkem. Teď do ní šoupneš ohromnou moc. Bez přípravy, bez času na pochopení. Bude navíc hozená rovnou do krizové situace, kdy se má bortit svět. Můžeš použít mě, mně to nevádí, snesu cokoliv, nechci ji ohrozit,“ drmolil.

„To nejde, zlato,“ pohladila konejšivě Luciana po tváři. „Tohle nemohu rozhodnout, na to jsem malým pánem. Můžeme udělat jistou pojistku. Částečně zablokovat ten příval nových schopností. Budou se jí tak dávkovat po troškách. Voda se stane jejím mentorem a ona se to bude postupně učit. Je ale třeba, aby tyhle tři dny element jako takový existoval, pokud možno i nějak fungoval. Kdyby byla možnost vše odložit, tak jsem pro, to doufám víš, ale není.“

Přikývl.

„Halley je jedinou možností pro tuto schopnost. Tím, že jsem její život převedla na téměř nesmrtelnou úroveň, jsem i zesílila její tělo. Normálního smrtelníka by ta moc zabila, ji ne. Ona to zvládne,“ chytla ho za ruku a podívala se na něj. „Musíš mi věřit,“ dodala.

Lucian opětovně přikývl. Nepůsobil, že by ho to těšilo, ale slovo Smrti ctil.

„Dojemné,“ usklíbala se Osud, „ale je třeba, abyste sebou hodili a vymyslet trošku podstatnější věci.“

„Cestování v čase nebude problém,“ zabručela Smrt. „Co já vnímám jako komplikaci, je, že klíče se musí vždy vyzvednout v přítomnosti. Čas jako takový nesmí být

změněn.“

„Nebude problém?“ zvedla Osud tázavě obočí.

Smrt přistoupila k jedné ze svých vitrín a vytáhla maličkou pokřivenou krabičku. Podala ji Osudu.

Sam u toho úplně slyšel její hlas: *Ono všeobecně nejde čas měnit. Dá se změnit přítomnost. Minulost je minulostí a budoucnost ještě není napsaná.* Jak to ale, že tedy není problém v čase cestovat? Jak to Smrt chtěla provést, když ani nejmocnější Osud tohle očividně neumí?

Vymotala svou kovovou ruku ze záhybů šatstva a krabičku si od Smrti nedůvěřivě převzala. „Někdy mě až děsí, co jste si za ta dlouhá léta mezi sebou povyměňovaly. K tomu musím dodat, že vždy tak šikovně za mými zády. Ani mi neříkej, proč tohle vlastniš.“

„Neměla jsem to upřímně v plánu. Lu, přivedeš ji, prosím? Vezmi s sebou i detektivku, budeme ji muset poslat domů. Už by to pro ni mělo být bezpečné,“ nakázala Smrt a začala se přehrabovat v jedné poličce.

„Budeme potřebovat řeku pro rituál,“ podotkla Osud.

„Já vím, mám řeku pod domem. Bude muset stačit. Nehodlám svůj dům zdemolovat víc, než je třeba.“

Spokojeně přikývla a u toho odložila krabičku vedle spícího Času. Pak vyšla z místnosti. Jako na povel ji následovaly všechny elementy. Život byla z mocných Ceteris jediná, co zůstala.

Lucian, s malým v náručí, vešel do místnosti a obě ženy ho následovaly.

„Dobrá, začneme tebou, dítě,“ podívala se Smrt na Adamsovou. „Je možnost tě už poslat domů. Bohužel náš svět do smrti uvidíš. Nemělo by to však být tak hrozné. Víím, že toho je teď hodně, ale jedinec se s námi jako takovými moc nepotkává.“ Předala Gabrielovi malou lahvičku. „Tohle budeš muset vypít. Jak jsem slíbila už prve, přechod bude hladký, nikdo se tě nebude na nic ptát. Je to zařízení, všichni si budou myslet, že jsi čerpala pár dnů volna. Nic víc, nic máň,“ usmála se na ni.

Adamsová nedůvěřivě přikývla. „Pokud počkáš chvílku na zahradě, vytvořím pro vás rám. Chci si na chvílku promluvit s Halley, a to o samotě.“ Víc říkat nemusela. Lucian se na Halley podíval, políbil ji a bez jediného slova odešel. Thanatos s Gabrielem se uklidili tak rychle, že to bylo skoro k nepostřehnutí. Život zůstala. Dál seděla na své židli a ani se nehnula. Sam chvílku váhal, pak se ale zvedl a s Adamsovou v patách se vydali za ostatními ven.

Detektivka po něm celou dobu pokukovala. Na terase nebylo ani vidu po těch bláhových mocných. Všechny někam odešly. Gabriel s Thanatosem si až komicky prohlíželi nějaké kytky v rohu a Lucian si sedl do křesílka a doslova hypnotizoval dveře do knihovny. Dítě u toho pohupoval v náručí. To si jen vesele cucalo ruku.

Skvělý, pomyslel si Sam. Nikdy nebyl mistr v konverzaci. Navíc ho na celém dnešku štválo až moc věcí. Ta situace mezi ním a Smrtí mu přišla bez řešení, to divné napětí bylo skoro nesnesitelné.

Šice měl pochopení, že nemá čas se mu věnovat... I tak vnímal její odtažitost. Jindy by si našla chvílku na to, aby mu aspoň něco řekla nebo po něm hodila jeden ze svých omluvných pohledů. Uvnitř ho vše hryzalo až k zbláznění.

K tomu všemu ho Adamsová pořád sledovala, on ale vážně nevěděl, co by jí měl říct.

„Detektive,“ začala pomalu. „Asi vám dlužím omluvu.“
Upřímně se tomu až podivil. Asi to na něm bylo i dost vidět. Detektivka totiž rychle pokračovala.

„Za to, že jsem vás podezírala z vraždy Petera. Teď už vím, že jste dělal, co jste mohl, abyste ho zachránil. Děkuji.“

„Není moc za co. Neuspěl jsem.“

„Snaha se cení,“ usmála se na něj. „Docela obdivuji, že to všechno tady tak zvládáte. Popravdě... působíte, že sem patříte. Já už se nemůžu dočkat, až budu moct z tohoto blázince vypadnout.“

„Jde o zvyk. Navíc to normálně bývá klidnější.“

„Vám ona vážně nevadí.“ To, jak to pronesla, bylo jako facka. Jen čistokrevné konstatování, nikoliv dotaz.

„Proč by měla?“ V tu chvíli, jak to vyslovil, toho zalitoval. Ze začátku mu její přítomnost také přece nevyhovovala. I když to nebylo tak hrozné, vlastně si na ni zvykl rychle. Možná až moc, když viděl, jak na Smrt reagovala Adamsová. Působila vždy jako vylekaná srna, co se snaží dostat od hladového vlka. Problém byl, že jeho vztah se Smrtí byl opravdu jako být s predátorem zavřený v jedné ohradě. On ji ale nevnímal jako hrozbu, což bylo to, co bylo špatně. I on si to uvědomoval, jen s tím prostě nedokázal nic dělat.

„Já nevím, nedokázala bych takhle být vedle Smrti. Něco v ní, nedokážu to popsat, je hrozně rušivé. Vy to tak ale nemáte, to je na vás vidět. Jste okolo ní naopak hodně klidný, jako byste ani nevnímal, že je to Smrt.“

„Nemusíte mít strach, vím, kdo ona je.“

Záhadně se na něj usmála.

„Vím, že je to Smrt.“

Netušil, proč ho to dopálilo. Tahle ženská ho štvála od začátku, kdy ji poznal.

„Dobrá, já jen... jak ji oslovujete: *Helen*. Skoro to zní kamarádsky. A to, jak se na ni díváte...“

„Jistě, možná je to pro vás nepochopitelné. Já si s ní ale rozumím. Upřímně, víc než s lidmi.“ V hlavě si ihned vynadal. Adamsová uhodila do citlivého místa, asi odhadla jeho situaci líp, než čekal. Chtěl se hádat. *Mělo by to ale význam?*

„To vidím. Omlouvám se, nechtěla jsem vás rozčítit,“ ušklíbla se.

Sam k tomu už nic nestihl dodat. Její samolibý výraz jejich debatu ukončil. Měl dokonce nepříjemný pocit, že jí možná opravdu řekl víc, než chtěl. Smrt s Halley však vyšly na zahradu a v patách měly Život. Lucian se jako na povel postavil. Halley k němu došla a objala ho.

Gabriel s Thanatosem poslušně přicupitali a Smrt otevřela rám. Život si ještě stoupla před detektivku, zvedla ruku a přejela jí po tváři, až ucukla.

„Odpusť, drahá, to je jen pojistka,“ švitořila k detektivce sladce. „Nebude se ti do života náš svět tolik míchat. Tedy pokud ty sama nebudeš chtít,“ pousmála se Život hravě. „Třeba ti budeme brzo chybět,“ mrkla.

Adamsová se zatvářila trošku jedovatě. Nic ale neřekla.

Smrt ukázala na rám. Gabriel nabídl detektivce svou ruku. V druhé měl lahvičku od Smrti. S úsměvem ji Adamsově podal.

„Musím?“ dívala se na malý flakónek s obavou.

„Ano, neboj se, neublíží ti to.“ Jeho hlas byl zas hřejivý. Jako by v něm byl nějaký andělský řígl.

Samovi dokonce přišlo, že s detektivkou perfektně manipuluje. Adamsová si povzdechla a přijala nabízený lektvar. Vypila obsah bez ušklíbnutí. Sam ji sledoval, okolo její hlavy se zalesklo, nic víc. Ani nevěděl, zda to měl vidět. Detektivka si očividně ničeho nevšimla.

„Nijak to nechutnalo,“ zmateně vrátila už prázdnou lahvičku Gabrielovi.

„Ani nemělo, dítě,“ usmála se na ni Smrt. „Tohle je na shledanou, do doby, kdy se naše osudy znovu spojí.“

„Nechci vás urazit, paní... ee... Smrtko. Doufám, že to bude ale za opravdu dlouho.“ Na víc nečekala a bez dalšího slova prošla rámem s Gabrielem, který ji pevně držel za ruku jako gentleman, co pomáhá dámě projít.

„Má paní,“ poklekl Thanatos. „Asi už nejsem zapotřebí. Smím také jít?“

„Jistě, zavolám tě, když bude třeba,“ ukázala na rám. On na nic nečekal a zmizel v něm.

Život se usmála. „Půjdu zjistit, jak jsou na tom s přípravou. Vy dva pojdte se mnou,“ mrkla na Halley a Luciana. Rozverně si od něj vzala dítě a něco na něj vesele začala žvatlat.

Zůstali sami. Tohle bylo snad ještě horší. *Měl bych něco říct, ne mlčet jako totální bačkora.* Slova zas nějak nebyla k mání.

Smrt však k jeho úlevě začala: „Asi máš mnoho otázek. Ty navíc víš, že nejsem nejlepší v omlouvání, ale jednu ti rozhodně dlužím, Same. Nechám si ji na potom, až na to bude chvílka. V ten okamžik ti ráda i zodpovím cokoliv, na co se zeptáš. Momentálně je vše i na mě trošku hektické.“

„Helen,“ zarazil se. Nechtěl jí do toho skákat. Nějak ale nepotřeboval, aby mu řekla promiň. Ani teď, ani vlastně nikdy. Usmála se na něj, ulevilo se mu. „Nemusíš se omlouvat, vážně. Chápu to. Tři dny, to je i pro Smrt vražedný deadline,“ pousmál se.

„Doufám, že víš, že budeš muset do minulosti se mnou. Naše spojení nedovoluje, abys zůstal v přítomnosti. Když já se musím vrhnout do víru času,“ kousla se u toho do rtu.

„Počítám s tím,“ přikývl. „Navíc minulost, to může být zajímavé.“

Ušklíbla se, jako by se právě napila něčeho hodně kyselého. „Abys nebyl překvapený. Umělo to být dost divoké. Navíc to bude minulost z mého úhlu pohledu.“

Život nakoukla do vrátek. „Nechci rušit, ale jsme připraveny. Jak víš, budeme tě, sestřičko, potřebovat.“

Mávla na ni, že jdou, a ukázala Samovi na vrátka. Oba následovali Život k řece.

Uprostřed té vodní masy byly vznášející se znaky. Tvořily čtverec s kruhem. Okolo pak byly vypsané symboly tohoto světa. Vše se točilo, bylo to jen pár centimetrů nad vodou. Nic ty zářící čáry nepřidržovalo. Prostě tam jen tak levitovaly, a k tomu měly všechny divně modrou barvu. Stejnou, jako měla Osud svou mrtvolnou ruku. I tahle žena se prostě jen tak vznášela.

Celé to působilo, jako by nad řekou byla neviditelná podlaha, po které chodí a na kterou nakreslila ony symboly. Elementy stály na břehu po dvou. Dvě na jednom břehu a dvě naproti. K Osudu se postavila Voda.

Všechny se chystaly, jen chudák Halley byla v obličejí jako křída. Snažila se být statečná, v jejích

očích se však odrážel strach. Lucian choval jejich syna v náručí. Ani on z toho výjevu rozhodně nevypadal nadšeně. Samovi bylo ukázané, ať si stoupne k němu.

Život podala Halley ruku, ta ji přijala. Smrt mezitím již vstoupila nad řeku. Dotkla se špičkou boty jedné strany toho čtverce tvořeného klikyháky. Vytvořil se okolo ní zlatý kruh, ten se spojil s ornamentem. Smrt se začala pomalu točit s obrazcem. Osud udělala to samé na rohu vedle Smrti. Okolo ní se vytvořil stejně modrý kruh, jako byla barva znaků.

Naproti Osudu si stoupla Voda. Všechny tyhle nové kroužky líně vytvářely další čáry, co se proplétaly v nějaký složitý ornament. Nakonec to vypadalo jako obří květ.

Život dovedla Halley do středu, její ruku nepustila. Poslední stříbrný kruh okolo Života, na osiřelém růžku. Vše se propojilo v celek. V tu chvíli Smrt nabídla Halley svou ruku.

Sam se vyděšeně podíval po Lucianovi. Pak si vzpomněl, že má ukončit její lidské dny. *Proto jí ruku nabídl? Nezapije jí tím?*

Halley jako omámená ruku přijala. Celý výjev se pořád točil, bylo to nepříjemné sledovat. Ostatní elementy přihlížely. Dvě ženy na každém břehu. Spojily ruce, ono spojení vytvořilo paprsek světla. Dvojitá záře, co putovala z každého břehu. Jak se všechny tyhle barevné paprsky propletly, tak ozářily Halley hlavu. V ten okamžik se zatvářila, jako když se dusí, chtěla se dotknout krku, ale nemohla. Obě její ruce byly pevně držené Životem a Smrtí. Vypadala ještě bledší, vlastně docela mrtvolně. Sama to dělalo, chtěl by jí pomoci, zastavit tohle prapodivné šílenství. Skoro už vykročil, ani si to neuvědomoval.

Lucian ho chytil za rameno. Sam se po něm podíval, v jeho tváři byl hluboký smutek.

„Tohle je součástí. Utonutí za řeku, věděla, do čeho jde,“ odpověděl na jeho nevyřčenou otázku.

Jen neochotně se zas podíval na ten výjev. Halley padla na kolena, ruce jí byly pořád pevně drženy, proto se úplně

nezhroutila. Smrti zmodraly vlasy a měla svoji korunu. Život se také proměnila. Její kadeře byly zářivě zlaté a plné vln se stříbrnou korunou.

Změna Osudu byla však ta nejprapodivnější. Její tvář zčernala. Bílé hroty jí vyrostly z hlavy. Oči mrtvolně bílé bez života, stejně tak bílá ústa.

Po celý ten tajemný rituál pronášela nějaká slova. Nerozuměl jim, a ani vlastně nechtěl. Osud se mu zdála najednou větší. Jako když v téhle formě, kdy rostla její moc, ona sama mohutněla. Jestli se opravdu zvětšila, netušil, i její stín se nějak záhadně chvěl a třepotal se okolo její postavy.

Životu i Smrti se v ten okamžik ze zad vydrala křídla. Bylo to vlastně poprvé, co viděl křídla u Smrti. Jejich krása brala dech. Zláto-modrá, jako malovaná precizním umělcem. Křídla Života byla naproti tomu jemná a bledá. Protkaná stříbrnou, skoro se zdálo, že nevážíla nic, tak delikátně působilo každé pero.

Osud zvedla drahokam, držela ho oběma rukama. Její prsty z mrtvolné ruky se prodloužily, povyrostly jako modrá úzká chapadla.

Omotaly se okolo diamantu, každý jednotlivý prst povyrostl, jako kdyby byl z nějaké šílené gumy. Kovová ruka pustila drahokam. Chapadlové prsty se však dál protahovaly tak, že byl drahokam vysoko nad všemi. Zazářil, paprsek světla se spojil s tím, který vycházel z elementů na břehu.

Vše stále dopadalo na temeno Halley. Z elementu Vody vytrysklo také světlo a smíchalo se s ostatními. Jako celá duha.

Kovová ruka Osudu nezahálela. Rozmotaly se jednotlivé struny a obemkly se Halley okolo pasu. Zvedly ji zpět na nohy. Jedna z tětivy Halley přejala přes hrudník a rozřízla ho.

Její rudá krev stékala na světlé šaty. Smrt říkala, že by to nemělo bolet, tohle ale nevypadalo, že je příjemné. S ní to ale nehnulo, její výraz byl jen oddaný. Dívala

se na Osud. Její mrtvolná ruka se pohnula, prsty se zkrátily a ona vložila do otvoru na její hrudi drahokam.

Řeka začala vařit, pěnila a zem se chvěla. Proud vody doslova chňapl Halley po nohou. Jako provazy pomalu stoupal, až ji kompletně celou pokryl tenoučký proud vody. Břehy se zvedly. Elementy stály po pás ve vodě. Nehnulo to s nimi.

Sam s Lucianem ovšem museli couvnout. Voda působila, že je vařící, kouřilo se z ní. V ten okamžik vše zalilo oslepující světlo. Musel zavřít oči.

Chtěl vidět, co bude dál, záře byla ale příliš ostrá. Bodala do očí jako jehly. Když konečně zmizela, tak oči otevřel.

Ve středu stála Halley. Její ohnivě zrzavé vlasy se pomalu začaly měnit. Dostávaly světle modrou barvu vody. Od temene, jak v zpomaleném filmu, až po konečky, které byly skoro bílé. Její tvář jako z alabastru. Možná to dělala barva vlasů nebo fakt, že se řeka pod jejíma nohama třpytila a ozařovala ji. Voda se vrátila zpět do koryta a už nebublala. Místo toho zářila, jako kdyby na dně byly reflektory.

Halleyiny šaty se také proměnily. Najednou na sobě měly šupinky, jako by snad Halley byla mořskou pannou, které byly dány nohy.

Struny z ruky Osudu se pomalu rozmotaly a vrátily se zpět. Poslušně se navily na kovovou ruku, kam patřily. V klidu obě ruce založila zpátky do svého roucha. Její podoba se vrátila do normálu. Život i Smrt Halley pustily, ona se na ně usmála. Její hrudník byl scelený, ani stopy po tom hrozivě krvavém rituálu. Její šaty jí neskutečně slušely. Byla proměněná, a přesto to byla Halley.

Smrt se na ni usmála a změnila si vzhled. Zatáhla křídla, vypadala, že si i oddychla, že jsou pryč. Z přísné podoby Smrti na rozpustilou.

Oranžové vlasy, okolo hlavy vyšíváný šátek, na sobě dlouhou tyrkysovou sukni, která na sobě měla lesklé kamínky, černé tričko s květinami. Zas působila, jako kdyby utekla z cirkusu. Tvářila se však spokojeně. I koruna z hlavy Životu zmizela, křídla také byla pryč. Jinak se její

vzhled tak moc neproměnil, jen její roucho se zkrátilo a nabylo jisté modernizace. Ta rozhodně na nic nečekala a hned se na Halley vrhla a objala ji.

„Vítám tě mezi námi,“ mateřsky ji pohladila po tváři a zářila u toho víc než slunce.

Co Sama upřímně překvapilo, bylo to, že ji hned po ní objala i Smrt. Halley si ji přitáhla trošku blíž a něco jí pošeptala. Ona se na ni usmála a kývla, že ano.

Halley opustila kruh a vyšla na břeh, elementy se okolo ní seběhly. Chvilku nastal rachot, ze kterého se pomalu vymotala a došla před ně.

Sam se nabídl, že vezme malého. Lucian mu ho podal. Neměl teď oči pro nikoho jiného než pro ni. Ona k němu radostně doběhla a skočila mu do náruče, u toho ho povalila na zem.

„Ó promiň,“ vypískla. „To se nikdy nestalo.“ Její hlas byl plný údivu.

„Máš teď větší sílu, než jsi měla,“ zasmál se Lucian. „Musíš se s ní naučit pracovat.“ Zvedl se a rozverně Halley pomohl na nohy.

Ona si však smutně prohlížela své ruce. Sam jí chtěl podat malého, Lucian si ho však od něj vzal. Byl to rychlý a přesný pohyb. Teď stál a nabízel své ženě, jestli si chce malého pochovat. Ona však ustrašeně ucukla.

„Co se děje?“ zeptal se jí Sam.

Lucian ji však začal konejšit. „Neboj se, neublízíš mu,“ podržel malého tak, aby se ho mohla dotknout. Ona však zakývala hlavou, že ne, a trošku couvla. Dál si u toho vyděšeně prohlížela své ruce.

„Co když ano?“ ustaraně se na oba dívala. Malý začal natahovat, že si ho nechce vzít. „Nechci mu ublížit,“ bolestivě zašeptala, snažila se na dítě usmát.

„Neboj se,“ vzal její ruku a položil ji miminku na břicho, to začalo spokojeně kopat nožičkami a radostně se vrtět.

Halley vyhrkly slzy. „Vážně mu neublízím?“ Dívala se na Luciana, jen jeho ubezpečení bylo teď pro ni vše, na čem záleželo.

„Neublížíš, vím to jistě.“

Něžně se k nim přivinula a políbila miminko na hlavičku. Pak se otočila na Sama. Lucian ji ale nepustil.

„Nesmíš se od teď Sama dotknout. Jsi element, on je ten, co kráčí se Smrtí. Dotyk by nebyl příjemný, věř mi, zlato.“

Halley se zadívala smutně. „To jsem netušila,“ vydechla unaveně.

„Nejde to, fakt ne,“ trpělivě jí Lucian vysvětloval.

„To je dobré, stejně nejsem moc objímací typ,“ usmál se na ni Sam.

„To si nemyslím,“ odporovala mu. „Rozhodně jsi stydlivý, ale neřekla bych, že ti vadí obejmout někoho, koho máš rád.“

Nevěděl, co jí na to má říct. Jeho trápení přerušila Osud.

„Prosím všechny do knihovny. Je potřeba dořešit více věcí a není čas na lelkování!“ Zadívala se naštvaně směrem k smějící se Agni, co něco vesele vyprávěla Vzduchu.

Ta, jakmile se Osud otočila, na ni vyplázla jazyk. Osud se však po ní podívala. „Já to viděla.“ Víc říkat nemusela, všichni ji raději poslechli a vydali se poslušně za ní.

Potopa

Tahle místnost plná knih se najednou zdála skoro malá. Elementy se posadily na široký gauč, který tam ještě před chvilkou nebyl. Jediná Agni si rošťácky sedla do křesla. Jen ona měla kalhoty, a tak si nohu přehodila přes opěradlo. V ruce se jí objevilo další pivo a ona sledovala onen šum s očividným zájmem.

Osud vzala malou krabičku do ruky a položila ji doprostřed místnosti. Předmět se prostě pokojně vznášel.

Smrt ji se zkříženýma rukama pozorovala.

„Dobrá, do minulosti se dostaneš. Teď mě můžeš ohromit.“ Tvářila se samolibě, asi to Osud celé přišlo neproveditelné. „Jak vždy vyzvedneš daný klíč? Tohle je jedna cesta, můžeš pak přeskakovat. Jakmile se ale vrátíš do přítomnosti, bude to jen bezcenná tretka.“

„Samozřejmě,“ přikývla Smrt na znamení, že s ní plně souhlasí.

„Jak ale chceš tohle všechno udělat?“ Život sledovala krabičku a kousala si ret. „Jakmile klíč najdeš, musíš ho vyzvednout, ale v přítomnosti, ne v minulosti. Navíc jsi říkala, že bude jeden za každou z nás. Nebudeš potřebovat vždy přítomnost dané Ceteris?“

„Dost pravděpodobně to tak bude,“ znovu to potvrdila přikývnutím, až se jí její barevné vlasy vesele zahoupaly.

„Tak už to vyklop,“ nevydržela to Agni a prolomila nepěkné napětí.

Déméter ji zpražila tvrdým pohledem. „Mohla bys někdy být maličko trpělivější.“

„Jsem oheň, to nepatří do popisu mé práce,“ odsekla jí.

Elementy se začaly hádat, jedna mluvila přes druhou. Smrt se tomu pousmála, vešla do středu místnosti. Jen tento jednoduchý akt přinesl hrobové ticho.

Zvedla svou ruku a jemně mávla od sebe. Okolo krabičky se objevil zlatý kruh, protnul ho paprsky, co směřovaly ke krabičce.

Působilo to nadmíru úchvatně. Nevysvětlovalo to ale nic... *Jak to tedy měla Smrt vymyšlené?* dumal.

Ona se podívala na Luciana, ten si povzdechl. Malého chovala Halley a zvědavě těkala pohledem z jednoho na druhého.

„Nesnáším to,“ zaprotestoval Lucian. I tak k ní došel a natáhl ke Smrti svou levou ruku. Na pažích neměl žádné znaky. Jen okolo zápěstí tenký provázek symbolů, který ho opravňoval, aby se mohl Sama dotknout a nezpůsobilo mu to hrozná muka. Jeho kůže byla ve srovnání se Smrtí opálená a bílé tričko to ještě zvýrazňovalo.

„Já vím, Lu, bude to jen na čas. Než se vrátím do přítomnosti. Je potřeba, abys vždy vyzvedl klíč, až určíme, kde je. Čas pro mě bude fungovat trochu jinak než pro tebe zde. Když budu hledat, tak se bude zdát, že tu stojíš. Ale jakmile budeš pátrat ty, tak bude minuta pro tebe, co pro mě. Proto budu potřebovat, abys nelelkoval. Jakmile budeš mít instrukce, tak prostě vyraz. Já budu muset počkat a pak začnu znovu hledat. Bude to dost pravděpodobně ševelit, že až vyzvedneš klíč, tak zjistím, jaký je ten další. Dřív určitě ne,“ vysvětlila.

„Je mi to jasný,“ mračil se Lucian.

„Pro tebe to možná bude vypadat, jako když vždy téměř hned najdu další. Nic víc bys neměl pociťovat. To, že tu nejsem, znamená, že budeš správce domu a věcí spojených se mnou.“

„Jak dlouho?“ Lucian se pořád tvářil nešťastně.

„Máme tři dny, zlato, musíme to stihnout. Nemělo by to

tedy být tak hrozně a rozhodně by to nemělo trvat déle. Ty spojení se mnou na tři dny zvládneš bravurně. Samozřejmě vím, nebude to nejsnadnější. Neboj, je v mém zájmu to vše napravit, a to svižně. I když ani já nevím, jaké překážky si Kawu pro nás nachystal.“

Smrt se chytila jeho natažené ruky. Nejprve to působilo jako spojení duší, co Sam už zažil. Jen to bylo opačně. Jeden druhého se drželi za předloktí, vždy levou rukou. Pomalým pohybem si přejeli po kůži, až se dotýkali dlaněmi, pak jednotlivé prsty propletli. Oba zavřeli oči. Její zlaté tetování se objevilo. Tentokrát ale putovalo, jako zlatí hádci se zavlnilo na její kůži a steklo přes její prsty na Lucianovo.

Čáry zazářily a zůstaly nehybné. Byl to soubor hvězd a kruhů, identický jak na ruce Smrti, tak na ruce Luciana. Otevřeli oči, roztáhli prsty a pustili se. Tetování zůstalo, nezmizelo. Svítlo, jako by šlo o tekuté zlato. Kterým si ozdobili kůži.

„Víš, co máš dělat?“ Podívala se na Luciana jako máma, co prvně pouští dítě na nákup.
„Jistě,“ protočil oči. „Není to přece poprvé.“
Smrt se na něj usmála a jemně ho pohladila po tváři.

Osud se opírala o kraj stolu a se zájmem vše pozorovala. „Opravdu hezký trik. Jak jsi to myslela, že bude za tebe spravovat věci?“

Doufám, že jsi mu neudělila kompletní roli Smrti? Už tak s tím tvým plánem úplně nerezonuji, což ty víš.“

„Ne, to by nikdo nezvládl. Já jako taková v mých kopiích budu životy brát. Nebude v tom změna, i tak by bylo příjemné, aby toho nebylo moc. Budu se soustředit na hledání v minulosti. Mé poslání by

mě mohlo značně vyčerpávat. Nejsem zvyklá pohybovat se v jiném čase. Bude to i pro mě hodně nové a dost pravděpodobně fyzicky náročné.“

„Unavená budeš,“ ušklíbla se Osud, „s tím prostě počítej. Bude pár přírodních katastrof, to už teď cítím. Svět začne dělat problémy. Musíš se na to připravit. Nedá se to přeplánovat, je několik scénářů, ale žádný nevypadá pozitivně. Co naděláš,“ pokrčila ramena.

Povzdechla si. „Můj dům je pro vás momentálně otevřený. Pro vás všechny. Lucian vás vždy zavolá, když bude potřebovat. Musíte v tu chvíli většinu povinností přehodit na nižší elementy. Vím,“ ukázala na Vodu, která už se nadechovala. „Voda jako taková je v nevýhodě. Máš ale i jiné nižší elementy, tak věřím, že to zvládnete.“

„Myslíš si, že to ale stihneme? Klíče můžou být těžko přístupné. Bude trvat někdy i hodiny, než se dostaneme k jednomu.“ Život se na ni pořád dívala s obavou.

„Musíte spolupracovat, jinou radu nemám. A hlavně poslouchat Luciana,“ ukázala na něj Smrt. „Je mi jasné, že to některým z vás nevoní. Tohle spojení ale nemůžu dělat jen tak s někým. Jsme na sebe s Lucianem zvyklí. On ví, jak má naslouchat. Nechci riskovat chyby. Navíc má mou plnou důvěru. Jakmile klíč najdete, budu vědět, že ho máte. Zmizí z minulosti,“ podupla si. „Bude to, jako kdyby tam nikdy nebyl,“ pokračovala. „Problém je, že nás to bude stát čas, který budete potřebovat vy. Já se budu muset vrátit až do času, kdy budete mít všechny klíče. Další věc je, že budu muset vždy počkat, než ho vyzvednete, v ten okamžik naše časy půjdou plus mínus stejně rychle, jak už jsem zmínila. Vím, čas se bude malinko hýbat i tak, to je jeho přirozenou tendencí. Nikdo neumí skočit zpět do okamžiku, kdy čas opustil. Nikdo kromě dámy, co nám tu dřímá,“ ukázala na stůl. „Proto nečekejte, že první zpráva o klíči bude v sekundě, co zmizím. Nemělo by to být ale za moc dlouho od mého odchodu. Budeme muset doufat.“

„Doufat, to slovo já nemám v repertoáru,“ ušklíbla se Osud.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Ten, co kráčí se smrtí 3*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.